

## Arrest

nr. 320 531 van 23 januari 2025  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2024 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse stiefvader.

1.2. Op 9 juli 2024 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5<sup>de</sup> lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.01.2024 werd ingediend door:*

*Naam: A. S.*

*Voorna(a)m(en): R. L.*

*Nationaliteit: Dominicaanse Republiek*

*Geboortedatum: (...)2000*

*Geboorteplaats: Santo Domingo*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn stiefvader C. S. E. (RR: (...)) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.*

*Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).'*

*Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van zijn vader. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.*

*Ter staving van het ten laste zijn werden volgende stukken voorgelegd:*

- *Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 29.01.2024 op naam van betrokkene bij (...)*
- *Bewijzen van bestaansmiddelen op naam van referentiepersoon en de moeder van betrokkene*
- *Attesten OCMW dd. 19.01.2024 op naam van betrokkene, referentiepersoon en betrokkenes moeder*
- *Verzendbewijzen naar betrokkene, mede afgaand op de PIN numbers/MTCN:*
  - o via Ria Envía dd. 19.12.2022 van referentiepersoon tbv \$101,26*
  - o via Western Union dd. 16.09.2022 van b'e zijn moeder tbv \$150*
  - o via Western Union dd. 16.09.2022 van b'e zijn moeder tbv 200 euro*
  - o via Ria Envía dd. 23.02.2023 van referentiepersoon tbv \$101,33 (€100)*
  - o via Ria Envía dd. 10.03.2023 van referentiepersoon tbv \$150*
  - o via Ria Envía dd. 14.04.2023 van referentiepersoon tbv \$200*
  - o via Ria Envía dd. 09.05.2023 van referentiepersoon tbv \$200*
  - o via Ria Envía dd. 09.06.2023 van referentiepersoon tbv \$200*
  - o via Ria Envía dd. 08.07.2023 van referentiepersoon tbv RD\$ 11724,12*
  - o via Ria Envía dd. 07.08.2023 van referentiepersoon tbv RD\$ 11635,83*
  - o via Ria Envía dd. 12.09.2023 van referentiepersoon tbv RD\$ 11725,32*
  - o via Ria dd. 12.10.2023 van referentiepersoon tbv € 200 euro (11625,10 DOP)*
  - o via Ria Envía dd. 08.11.2023 van referentiepersoon tbv RD\$ 11688,30*
  - o via Ria Envía dd. 09.12.2023 van referentiepersoon tbv RD\$ 11860*
  - o via Ria Envía dd. 17.12.2023 van referentiepersoon tbv RD\$ 53503,92 (€909 – vliegreis?)*

*Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Betrokkene heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.*

*Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dat deze niet afdoende werd aangetoond. Er werd ter staving van het onvermogen immers niets voorgelegd. Hoewel er regelmatige stortingen werden voorgelegd, sluit niets uit dat betrokkene wel degelijk in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien toen hij nog in het land van herkomst verbleef. Uit informatie van de gemeente blijkt bovendien dat betrokkene in het land van herkomst bij familie verbleef die daar voor hem zorgde. Verder blijkt uit het dossier dat meneer aan de gemeente heeft verklaard politiecommissaris (loontrekkende) te zijn (cfr. Rijksregister). In dergelijke situatie zijn de ontbrekende bewijzen onontbeerlijk. De naar betrokkene verzonden bedragen an sich tonen eveneens niet aan dat betrokkene daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Niets sluit uit dat het overgemaakte geld werd aangewend voor andere specifieke doeleinden. Het is niet ongebruikelijk dat familieleden die in het buitenland verblijven geld naar*

*familie en vrienden in het land van origine overmaken bij wijze van schenking zonder dat de familie/vrienden er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien. Er kan in elk geval niet worden besloten dat betrokkene van het geld afhankelijk was om te voorzien in zijn basisbehoeften. Betrokkenes onvermogen is onvoldoende aangetoond, net als het ten laste zijn niet aannemelijk werd gemaakt: het lijkt erop dat betrokkene in het eigen levensonderhoud kon voorzien, net zoals hij dat sinds zijn aankomst in het Rijk ook doet.*

*Het gegeven dat betrokkene sedert 10.01.2024 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.*

*Gezien niet afdoende is aangetoond dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst en financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon kan niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.*

*Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat hij als volgt uiteenzet:

"3.1. Schending van art. 40bis. 2 eerste lid. 3 0 Vreemdelingenwet

*Verzoeker deed op 10.01.2024 een aanvraag tot een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40bis, 52 eerste lid, 3 0 van de Vreemdelingenwet.*

*De betrokken referentiepersoon betreft verzoeker zijn stiefvader, met name dhr. C. S. E. (RR: (...)) van Nederlandse nationaliteit.*

*Art. 40bis, 52 eerste lid, 3 0 van de Vreemdelingenwet stelt dat als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:*

*'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 0 of 2 0, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn. . . '*

*Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar dient hij aan te tonen ten laste te zijn van zijn vader, de referentiepersoon.*

*Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.*

*Ter staving van het ten laste zijn werden blijkens de bestreden beslissing reeds de volgende stukken voorgelegd:*

- Bewijzen van bestaansmiddelen op naam van de referentiepersoon en de moeder van verzoeker;
- Attesten OCMW d.d. 19.01.2024 op naam de referentiepersoon en de moeder van verzoeker;
- Verzendbewijzen geldbedragen naar verzoeker:

o *Via Western Union:*

- d.d. 16.09.2022 van moeder 150,00 USD
- d.d. 19.10.2022 van moeder 200,00 EUR

o *Via Ria Envia:*

- d.d. 19.12.2022 van referentiepersoon 101 USD
- d.d. 23.02.2023 van referentiepersoon 101,33 USD
- d.d. 10.03.2023 van referentiepersoon 150,00 USD
- d.d. 14.04.2023 van referentiepersoon 200,00 USD
- d.d. 09.05.2023 van referentiepersoon 200,00 USD
- d.d. 09.06.2023 van referentiepersoon 200,00 USD
- d.d. 08.07.2023 van referentiepersoon 200,00 EUR
- d.d. 07.08.2023 van referentiepersoon 195,50 EUR
- d.d. 11.09.2023 van referentiepersoon 200,00 EUR
- d.d. 12.10.2023 van referentiepersoon 200,00 EUR
- d.d. 08.11.2023 van referentiepersoon 200,00 EUR
- d.d. 09.12.2023 van referentiepersoon 200,00 EUR
- d.d. 12.12.2023 van referentiepersoon 909,00 EUR

*Geheel ten onrechte besluit de gemachtigde dat uit de bovengenoemde voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.*

*Noch zou verzoeker volgens de gemachtigde afdoende hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen hebben voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.*

*Hieruit kunnen twee weigeringsmotieven worden gedistilleerd:*

1. *verzoeker zou niet afdoende bewijzen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon;*
2. *verzoeker zou volgens gemachtigde niet afdoende hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn.*

*Wat het tweede motief betreft dient alvast te worden opgemerkt dat dit motief, nog los van de ongegrondheid van deze bevinding, de materiële motiveringsplicht schendt nu art. 40bis Vreemdelingswet nergens vereist dat verzoeker dient aan te tonen dat hij effectief onvermogen is.*

*Wat betreft de interpretatie van het begrip 'ten laste' moet worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43). Rechtspraak die overigens werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket).*

*In voormeld arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot).*

*Om vast te stellen of de familieleden in neergaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien.*

*Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.*

*Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.*

*Verzoeker was in het land van herkomst student.*

Hij studeerde er aan de onderwijsinstelling (...) te Santo Domingo waar hij sinds 2019 was ingeschreven (stuk 4).

Verzoeker woonde in bij zijn tante E. A. te (...), Dominicaanse Republiek (stuk 5).

Kost en inwon werden door de stiefvader en moeder van verzoeker betaald aan tante E. A..

Zo ontving tante E. A. over de loop van 10.06.2019 tot 24.11.2022 geldoverschrijvingen voor in totaal 2.127 USD en 6.287,11 DOP via Western Union (stuk 6).

In totaal ontving de tante van verzoeker aldus het equivalent van 2.065,51 EUR door geldoverschrijvingen via Western Union.

Daarnaast deden de referentiepersoon en diens echtgenote zijnde moeder van verzoeker nog de volgende overschrijvingen via RIA (stuk 7):

- d.d. 30.05.2023      294,41 EUR
- d.d. 27.12.2023      100,00 EUR
- d.d. 29.12.2023      150,00 EUR
- d.d. 03.01.2024      95,50 EUR

TOTAAL      639,91 EUR

Aldus hebben de referentiepersoon en de moeder van verzoeker over een periode van 10.06.2019 tot en met 03.01.2024 in totaal 2.705,42 EUR aan de tante van verzoeker overgeschreven ter compensatie van de kost en inwoont

Over de periode van december 2022 tot en met 03.01.2024 ontving de tante van verzoeker door middel van 5 geldtransfers voor de kost en inwon van verzoeker 779,91 EUR.

Daarnaast ontving verzoeker ook in eigen naam geldoverschrijvingen via zowel Western Union als RIA zoals op pagina's 6 en 7 van huidig verzoekschrift werd opgesomd.

Het gaat om een totaal bedrag van 1.102,59 USD (998,93 EUR) en 2.304,50 EUR.

Aldus kreeg verzoeker van zijn ouders omgerekend en in totaal door middel van 15 geldtransfers de som van 3.303,43 EUR gestort over de loop van december 2022 tot en met december 2023.

Over de loop van dezelfde periode ontving de tante van verzoeker door middel van 5 geldtransfers de som van 779,91 EUR voor de kost en inwon van verzoeker alsook om het schoolgeld mee te betalen (zie verder).

In totaal ontving verzoeker van zijn ouders aldus in totaal over de loop van december 2022 tot en met december 2023 rechtstreeks en onrechtstreeks via zijn tante door middel van 20 geldtransfers de som van 4.083,34 EUR.

Verzoeker benadrukt dat er ook voor december 2022 reeds overeenkomstige geldstortingen gebeurden, doch dat hem bij zijn aanvraag werd verzocht louter de overschrijvingen van het afgelopen jaar bij te brengen.

Indien gewenst kan verzoeker aldus nog meer overschrijvingen bijbrengen, daterende van vóór december 2022.

Verzoeker had zelf geen inkomen.

Hij was immers student.

Van verzoeker kan overigens niet worden verwacht dat hij het negatieve bewijs levert van het feit dat hij in het land van herkomst niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten beschikt.

Voor zijn studie aan (...) diende verzoeker maandelijks studiegeld te betalen.

Voor het schooljaar 2020-2021 bedroeg het initiële inschrijvingsgeld 1500 DOP (omgerekend 22,81 EUR) waarna hij nog maandelijks 950 DOP (omgerekend 14,45 EUR) diende te betalen (stuk 8).

Voor het schooljaar 2023-2024 bedroeg het inschrijvingsgeld 1700 DOP (omgerekend 25,85 EUR) (stuk 9).

*Het jaarlijkse studiegeld dat verzoeker diende te betalen komt zodoende neer op een 200,00 EUR.*

*Met de 4.083,34 EUR financiële steun die verzoeker van zijn ouders kreeg was hij in staat om in zijn studiekosten alsook de kosten van zijn levensonderhoud te voorzien.*

*Zodoende was hij financieel volledig ten laste van zijn ouders.*

*Verzoeker had immers geen andere inkomsten dan de geldtransfers van zijn ouders.*

*Zonder deze betekenisvolle en noodzakelijke steun zou het voor verzoeker onmogelijk zijn geweest om zichzelf financieel te onderhouden aangezien hij niet over enige eigen bestaansmiddelen beschikte in het land van herkomst.*

*Verzoeker zou als zodanig, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in staat zijn geweest om in zijn basisbehoeften te voorzien zonder de financiële steun van zijn ouders.*

*De frequentie — 20 geldtransfers in het jaar voorafgaand aan de aanvraag (december 2022 — december 2023) — en de waarde — ten belope van 4.083,34 EUR per jaar of gemiddeld 340,28 EUR per maand — van het overgemaakte geld zijn klaarblijkelijk van die orde van grootte dat er kan gesteld worden dat verzoeker er mee in zijn basisbehoeften voorzorg, te meer gelet op de kosten van levensonderhoud in de Dominicaanse Republiek, gelet op zijn sociale toestand als student en gelet op de inwoning bij zijn tante.*

*Aldus wordt aangetoond dat verzoeker reeds in het verleden in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.*

### *3.2. Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen*

*Volgens vaste rechtspraak van de Raad verplichten artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 — net als artikel 62 van de vreemdelingenwet de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze.*

*Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.*

*De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).*

*In weerswil van de beschreven motiveringsplicht beperkte gemachtigde er zich in haar bestreden beslissing toe louter te verwijzen een aantal door verzoeker voorgelegde stukken zonder enige individuele afweging te maken.*

*Nergens blijkt uit de bestreden bijlage 20 op grond waarvan de gemachtigde oordeelde dat deze voorgelegde stukken niet aanvaard konden worden als bewijs dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon.*

*De gemachtigde stelt wel dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, doch laat geheel na aan te geven op welke manier dit dan wel uit de voorgelegde documenten zou moeten blijken.*

*Zodoende dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit verband terecht aanvoert dat de formele motiveringsplicht geschonden is.*

*Benevens wordt er nergens in de beslissing verwezen naar de hoedanigheid van verzoeker als student, noch worden de door verzoeker voorgelegde stukken inzake zijn school opgesomd bij de voorgelegde stukken.*

*Verzoeker vreest dat een aantal van de door hem aan de gemeente voorgelegde documenten niet zijn opgenomen in zijn administratief dossier.*

*Het administratief dossier werd d.d. 12.08.2024 opgevraagd, doch werd tot op heden nog een inzage verleend door de Dienst Vreemdelingzaken zodat hieromtrent een voorbehoud dient te worden gesteld*

aangaande de aan- of afwezigheid in het administratief dossier van documenten die verzoeker weldegelijk aan de gemeente heeft bezorgd.

Nu verzoeker geheel in het duister tast of er überhaupt wel rekening werd gehouden met bovenstaande persoonlijke kenmerken aangaande de economische en sociale toestand van verzoeker, doordat deze motieven niet zijn terug te vinden in de bestreden beslissing, is het voor verzoeker onmogelijk om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Gezien aldus blijkt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met meerdere als bewijs van het 'ten laste' zijn voorgelegde documenten documenten die betrekking hebben op de periode voor de komst van de verzoekende partij naar België — en/of omtrent deze documenten niet formeel gemotiveerd heeft, dient te worden vastgesteld dat de motivering aangaande het ten laste zijn in het verleden in het land van herkomst — in de bestreden bijlage 20 verwoord als dat de verzoekende partij "niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn" — niet overeind kan blijven.

Immers toont verzoeker zoals weergegeven onder punt 3.1. weldegelijk aan hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel (en/of materieel) ten laste was van de referentie persoon zodat de overige overwegingen niet pertinent zijn.

Ten slotte dient voor de volledigheid wederom te worden opgemerkt dat het door de gemachtigde aangehaalde weigeringsmotief dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn, nergens als voorwaarde in art. 40bis van de Vreemdelingenwet voorkomt zodat dit motief de materiële motiveringsplicht schendt.

Om deze redenen schendt de bestreden beslissing als zodanig de verplichting voor de gemachtigde tot uitdrukkelijke motivering van haar bestuurshandeling.

### 3.3. Schending zorgvuldigheidsbeginsel

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Nochtans blijkt uit de opsomming van de voorgelegde documenten en de bijzonder summiere motivering door de gemachtigde in de bestreden beslissing dat zij geen rekening houdt met de door verzoeker aangeleverde schooldocumenten.

Hiervan wordt immers geen melding gemaakt in de opsomming.

Nochtans tonen de schooldocumenten aan dat verzoeker in de Dominicaanse Republiek nog student was zodat als student zijnde evident nog ten laste was van de referentiepersoon en diens echtgenote, de moeder van verzoeker.

Zijn schoolse bijdragen werden dan ook volledig betaald met het geld dat hij en zijn tante kregen opgestuurd van de referentiepersoon en diens echtgenote, de moeder van verzoeker.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing niet dat erin wordt rekening gehouden met het feit dat verzoeker bij zijn tante woonachtig was en aldus geen huur diende te betalen.

Dit zou voor verzoeker ook onmogelijk zijn geweest nu hij buiten de financiële steun van de referentie persoon en diens echtgenote, zijnde moeder van verzoeker geen enkel inkomen genoot.

Overigens wordt er geen rekening gehouden met de geldtransfers van de ouders van verzoeker naar diens tante waarmee de kost en inwon van verzoeker werd vergoed.

Gelet op zijn economische en sociale toestand als inkomensloze student die bij zijn tante woonde zou verzoeker zonder de financiële steun van de referentiepersoon immers niet in staat zijn geweest om in zijn basisbehoeften, zoals zijn opleiding, eten en drinken te voorzien.

### 3.4. Schending redelijkheidsbeginsel

*Het redelijkheidsbeginsel laat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door de gemachtigde geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).*

*In casu gaat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid in doordat elke individuele motivering ontbreekt om verzoeker het verblijf te weigeren terwijl deze aantoonde dat hij als inkomensloze student die bij zijn tante inwoonde, volledig door de geldtransfers van zijn ouders werd onderhouden.*

*De bestreden beslissing dient aldus als onwettig te worden bevonden.”*

2.2. Waar verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden opgemerkt dat dit artikel de overheid verplicht om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing werd genomen, wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS, nr. 105.103, 26 maart 2002).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de *in casu* toepasselijke wetgeving, namelijk artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*(...)*

*3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.*

Aangezien artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (cf. wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, nr. 51 2845/001, 10-14), kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’, verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die ook door de verzoekende partij wordt aangehaald en die werd bevestigd in het eveneens door verzoeker aangehaalde arrest “*Reyes*” (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*).

In het voormelde arrest “*Jia*” wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest “*Reyes*” stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24).

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkereis houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a., dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

Het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe gehouden is alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Waar verzoeker betoogt dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij bij zijn tante woonachtig is en aldus geen huur diende te betalen, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat hierin wel degelijk wordt vastgesteld dat verzoeker in het land van herkomst bij familie verbleef die daar voor hem zorgde.

Verzoeker betoogt verder dat geen rekening werd gehouden met meerdere als bewijs van het ‘ten laste’ zijn voorgelegde documenten, zoals de door hem aangeleverde schooldocumenten en de geldtransfers van zijn ouders naar zijn tante waarmee zijn kost en inwon werden vergoed. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt uit geen enkel gegeven dat verzoeker bepaalde documenten heeft voorgelegd in het kader van de aanvraag waarover niet in de bestreden beslissing werd gemotiveerd. Uit nazicht van stuk 4 bij het verzoekschrift, dat verzoeker aanwendt om zijn hoedanigheid van student aan te tonen, blijkt bovendien dat dit stuk dateert van 30 juli 2024, na het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt op geen enkele manier aannemelijk dat hij de schooldocumenten en geldtransfers naar zijn tante heeft voorgelegd in het kader van zijn aanvraag. Hij kan deze stukken dan ook niet aanhalen om de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen, als gebrekkig te bevinden of als kennelijk onredelijk aan te stippen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker aan de gemeente heeft verklaard politiecommissaris (loontrekkende) te zijn. Dit wordt bevestigd door gegevens uit het Rijksregister in het administratief dossier. Met de loutere bewering dat hij geen inkomen had in zijn land van herkomst weerlegt verzoeker deze vaststelling niet.

Gelet op het bovenstaande acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk dat verwerende partij oordeelt dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst en financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Een schending van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en van de aangevoerde beginselen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT